

Imod IT-giganterne og deres verden

I sproget er der til tider ord som siger mere om tingenes tilstand end man ved første øjekast skulle tro. Som nu for eksempel *netværk*, *opkobling* og *forbindelse*, ord som vi anvender hver dag uden at studse over deres egentlige betydning, ord som om noget er repræsentative for vor livsførelse i internetalderen. Alle disse begreber beskriver redskaber til at indfange, tæmme og fastholde – måske er det trods alt ingen tilfældighed.

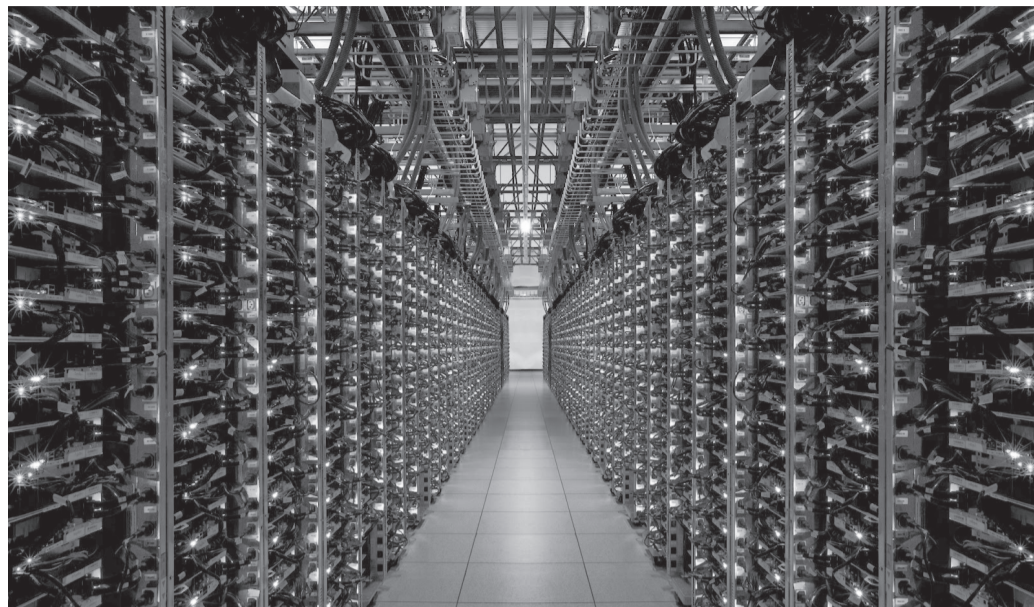
Ligheden slutter ikke i det sproglige domæne. Internettet består, på trods af dets luftige fremtoning, virkelig af et netværk af kabler og ledninger. Denne infrastruktur vedligeholdes, udvikles og kontrolleres af stater og internationale IT-firmaer som Facebook, Apple og Google – firmaer som arbejder sig hen imod en total allestedsnærværelse i vores liv, og dermed er frihedens fjender. Med tiden vil de måske til og med erstatte de traditionelle autoriteter til fordel for deres *smarte* verden, hvor alting afgøres af algoritmer mens kontrollen er total og ingen autoriteter er i syne. Et sådant mareridt vil sikkert til og med applauderes af visse 'anti-autoritære', som ikke har forstået sammenhængen mellem frihed, krop og individ.

Mit 'jeg' er intet uden min levende pulserende krop, hvis begrænsede holdbarhed skaber rammen om min eksistens, en ramme som ikke kan erstattes af en virtuel identitet. Frihed er at kunne være sig selv, og for at være sig selv må man også være ensom. Kun i stilheden og mørket, ansigt til ansigt med sig selv, formår man at se dybere ind i sig selv og tage afgørende beslutninger. Fri association, som er grundlæggende for mig som anarkist, er netop også friheden til at fravælge

association. Med en internetforbindelse er man aldrig alene, men altid en lille smule på arbejde, en lille smule sammen med familien, en lille smule under opsyn (af sine 'venner', af politiet, eller af reklamefirmaer...). Lykkes man endelig tvinge sit blik fra skærmen ser man sine samtidige lænkede til sine telefoner, altid opkoblede. Hvem kan længere benægte at dette netværk virkelig har indfanget os?

I Foulum ved Viborg er den amerikanske teknologigigant Apple begyndt at bygge et nyt datacenter som skal være fuldt udbygget i 2026. Ligeledes planlægges et center i Aabenraa, hvor første fase af byggeriet forventes at være færdigt i 2019. Begge centre bliver på omkring 166.000 m², og er dermed blandt verdens største. I Odense planlægger Facebook et datacenter på 55.000 m² som skal være færdigt i 2020. I Fredericia har Google købt en grund på 73,2 hektar, som eventuelt skal bruges til serverhaller. Centrene skal understøtte virksomhedernes europæiske marked.

Ifølge en vurdering fra energinet.dk – den offentlige virksomhed som driver el- og gasnettet – vil tre sådanne centre tilsammen forbruge hvad der svarer til cirka ti procent af hele Danmarks nuværende strømforbrug. Fantasien om det grønne digitale samfund krakelerer foran sådanne tal. At drive og bygge den nødvendige infrastruktur kræver enorme mængder energi og udnyttelse af mennesker og naturressourcer. Internettet er tydeligvis ikke et 'frit' sted, men et produkt af konkret og specifik udbytning, skjult bag en lækker touch-screen. Det er ikke mere egalitært og 'miljøvenligt' end de fabrikker hvor mennesker henslæber deres liv med at producere computere og telefoner.

I forbindelse med centrene vil Apple finansiere vindmølleparker som skal producere strøm nok til at drive deres to centre. Også Facebook taler om vedvarende energi, men det er mindre klart hvor den i deres tilfælde skal komme fra. Handler alt dette udelukkende om at tage sig 'grøn' ud i forbrugernes øjne (blåstemplet af nyttige idioter som Greenpeace)? Nej, det er sandsynligvis også et spørgsmål om forsyningssikkerhed. Herredømmet af i dag er afhængigt af den kraft som løber i ledningerne. Med en truende omstilling i horisonten, bevæger de klogeste aktører sig hen imod vedvarende energikilder, for ikke at tabe grebet. I denne omstilling, som indebærer en vis usikkerhed, ligger der et potentiale til oprør, men som altid giver kriser og undtagelsestilstande også herskerne mulighed for at konsolidere deres magt. Fremtidens grønne, internetopkoblede samfund er en totalitær og kollektivistisk dystopi, som intet har at tilbyde det frihedshungrende individ. Et liv som leves forbundet er ikke værd at leve. I den utøjlede frihed og det øjeblikkelige oprør findes den umiddelbare glæde.

Men hvorfor er netop Danmark blevet

udset som byggeplads for disse IT-giganter? Det er blandt andet på grund af den stabile politiske situation, forsyningssikkerheden, det kølige klima, den veludviklede vedvarende energi, og ikke mindst den direkte fiberforbindelse til USA. Danmark er et vigtigt knudepunkt for den transatlantiske kommunikation som går via kablet TAT-14. Gennem dette kabel transporteres data mellem europæiske lande og USA, og dets landingstation er en lille rød bygning i et industri kvarter i Blåbjerg, Varde kommune. Således består det allestedsnærværende og u håndgribelige internet af nogle meget konkrete lokaliteter som er livsvigtige for dets funktion.

De datacentre som nu bygges er vigtige knudepunkter i det netværk som fastholder os i hierarkiets orden, men de står ikke alene. De behøver uhindret adgang til energi, og de behøver stabilitet. I takt med kontrollens spredning, opstår hele tiden nye muligheder for sabotage og angreb for den som holder øjnene åbne. Nettet strammer sig om os, men dets enkelte komponenter er endnu sårbare og lettilgængelige. ♦

L

Processer

Nogle griner skælmst, og andre observerer stiltædigt og udtryksløst i mødet med anklager, dommer og forsvarer, og den måde hvorpå de arbejder *med*, *for* og *i* hinanden.

Med hinanden, fordi det er et skuespil. Der er drama, humor, spænding og gys, når vi følger den arrangerede boksekamp mellem forsvarer og anklager kun afbrudt af dommerens myndige hånd lagt imellem to glubske, autoritetstro køtere.

For hinanden, fordi de er hinandens arbejdsgivere og eksistensberettigelse. Deres fælles brændstof er tiltaltes liv og frihed, der ligeligt fordeles imellem dem.

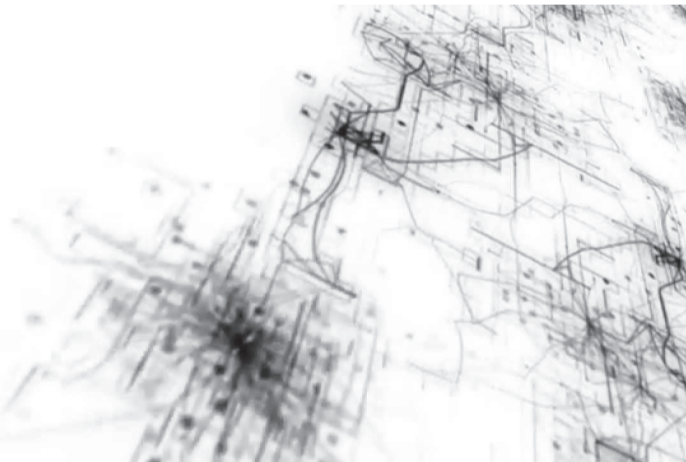
I hinanden, fordi du altid i én af dem ser de to andre også. Forsvarsadvokaten anklager andre tiltalte, og anklageren forsvarer politiet. Dommeren både angriber og forsvarer, skærper og formilder, strømliner og formynder, og anklageren såvel som forsvareren udviser kold dømmekraft, strategisk overblik og karriereorienteret styring.

Når du som tiltalt er i det, er du allermest udenfor. Du taler ikke, der tales for dig. Der tales ikke til dig, men om dig, lige henover hovedet på dig. Din *succesfulde* strategi er en illusion, som et håb provokeret af angst har fremkaldt. Strategien er i virkeligheden altid deres, og virker altid for dem, skønt *du* leger

med ideen om at styre showet. Du skruer lidt her, trykker lidt dér, holder din kæft her, og udtaler dig lidt dér; det spiller alt sammen ind i herredømmets magtstruktur. Ender du i en situation, hvor alle er glade, er du sandsynligvis den allermest ulykkelige. Dit eget forsøg på kalkulerer er rammestyret, og du styrer på ingen måde rammerne.

Tiltalte individer, kriminaliserede mennesker, forbruges i opretholdelsen af retssalens teenighed. Flere tiltalte som syndebukke, mere kød til kødhakkeren. Flere udspekulerede domfældelser og frifindelser giver flere ankemuligheder. Flere skabte kriminelle styrker den etablerede samfundsorden. Men flere antiautoritære rebeller stækker den.

For ikke så forfærdelig længe siden var der en votering i en retssag, der udspillede sig med gardinerne trukket fra: der var tale om fuldt udsyn til de lodne absurditeter som retssystemet rummer – dem, der er alt for bemærkelsesværdige til det offentlige kendskab. Under nævnte votering udmeldte dommeren overfor de to lægdommere kompromisløst og uden dialog, at tiltalte skulle kendes skyldig.

Denne udmelding efterlod lægdommerne noget overraskede og forvirret, og den fremkaldte per automatik et ønske om frifindelse fra disse. Tiltalte blev således frifundet pga. et overtal i stemmer for frifindelse, hvilket åbenbart pissede dommeren af i sådan en grad, at denne fra sit podium stormede ned til anklagerens bord og indledte en diskussion om anke til landsretten med henblik på at få tiltalte dømt skyldig. En anke som forsvarsadvokaten sandsynligvis har gjort sig de selvsamme forhåbninger om...

Processerne kommer hele retssystemet, og alle dets delelementer til gode. Undtagelsen er den anklagede, altid den anklagede. ♦ J.K.

Kontrollen

Om vi kontrolleres gennem frygt eller respekt, det spiller ingen rolle. Om vi elsker eller hader kontrollen og kontrollanterne, det spiller ingen rolle. De decimerer os, dividerer os, likviderer os – indtil ingenting det spiller ingen rolle, Ingen tilbage at kontrollere Ingen udenfor kontrol Ingen opposition Ingen overhovedet det spiller ingen rolle så længe de opretholder Kontrollen. Retssager, folkeafstemninger, TV-debatter Skueprocesser Forundersøgelser, udredninger, behandlingsforløb Skueprocesser Indsamlinger, Skandalesager, økonomiske kriser SKUEPROCESSER! Lad os generobre kontrollen over os selv over livet over legen og legesygen. danse til revolutionen komponere musik af pistolskuddene; de, som falder hvor de må hvor de bør og skal... der findes ingen dårlige dansere så længe dansen er ude af kontrol. ♦ B.S.

Det uventede afventer

Boganmeldelse: I en ny lille bog opfordres vi til kaste et nyt blik på tingenes tilstand og give slip på det som forventes af os, for at én gang for alle blive af med autoriteternes verden.

The unexpected – from center to periphery. Hourriya, 2017. Engelsk. 88 s. 20 kr. i Bogcaféen Halmtorvet.

Denne lille bog, som består af kortere og længere tekster fra en række lande, er et modigt forsøg på at stille nogle nye spørgsmål, som tvinger os til at genoverveje hvordan vi går i kamp med det bestående samfund. Den gør op med en mængde myter som bliver ved med at definere revolutionæres fremgangsmåder – først og fremmest troen på at vi behøver at være mange. Som leder til at tro at vi må gøre os attraktive for de undertrykte; som leder til at vi må gøre os acceptable; som leder til at vi må skjule vores ideer... Hos de som drømmer om massens organisering er der en logisk tendens til at råbe på orden i geledderne for ikke at skræmme de fremtidige følgere. For den som ikke ønsker følgere, men medskyldige i frihedens forbrydelse, er sådanne overvejelser ukendte. Det er ikke nødvendigt at være mange for at tage konsekvenserne af sine ideer og føre dem ud i livet. Det er sandt at et virkeligt omfattende oprør mod det bestående samfund er nødt til at indbefatte mange mennesker, men et

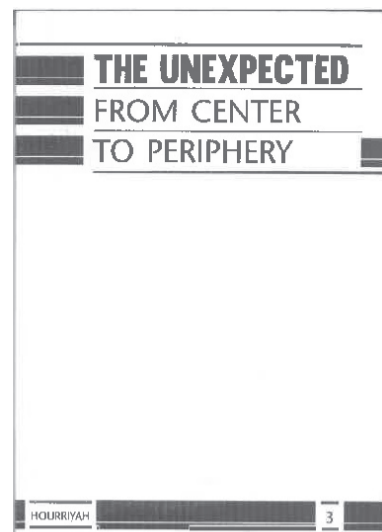
sådant oprør må nødvendigvis også gøre op med individernes underkastelse i massen. Det er en kvalitativ, ikke en kvantitativ proces.

Teksterne i bogen kredser om det uventede og om bruddet med normaliteten. I dag skrider samfundet frem med dødbringende effektivitet, mens pladsen hvor man kan være sig selv dag for dag indskrænkes. Kriser af forskellige slags er for længst blevet noget som vi afventer med sindsro mens vi hygger os med en pose slik foran tv-serien. Selv pludselige udbrud af vrede mod tingenes tilstand har et drag af ritual, og tydeliggør på sørgelig vis dette samfunds besættelse af det symbolske frem for det virkelige, det formidlede frem for det direkte oplevede: i en gadekamp er mængden af folk der filmer i forhold til folk der agerer proportionel med fremmedgørelsen i forhold til individuel handling. Herredømmet forvalter i dag disse vredesudbrud med beregnende rationalitet.

I denne bog opfordres vi til at kaste et nyt blik på tingenes tilstand, og give slip på vores vanlige kampformer; på det som forventes af os. Herredømmet er stærkt på de punkter hvor vi bliver ved med at løbe panden mod muren, men

andre steder er det sårbart, endog meget sårbart. Overalt omkring os findes infrastrukturen som transporterer den information og kraft som driver autoriteternes verden, og den kan saboteres og blokeres med enkle midler, som der i bogen gives flere eksempler på.

Hvis en sabotagehandling, en gadekamp eller en tilfældighed, kan skabe et brud på normaliteten, så er et sådant brud ikke desto mindre næsten altid midlertidigt. Ved at studere sådanne situationer, og ved at samle erfaringer, bliver vi i stand til at søge efter svar på spørgsmålet om hvordan vi kan gå fra et midlertidigt brud til at umuliggøre en tilbagevenden til den tidligere tilstand. I bogen gives der et eksempel fra Pariserkommunen i 1871, på en sådan uigenkaldelig handling, nemlig oprørernes henrettelse af ærkebiskoppen. Efter denne handling var der ingen vej tilbage. Enten måtte kommunen eller regeringen falde, de kunne ikke forliges. Ethvert oprør må vanhellige det som det bestående samfund anser for helligt, for på den måde at ødelægge det tabu som gør herskerne urørlige. Dette tabu, som består af den psykologiske barriere mod

at slå på dem som er højere i hierarkiet end én selv, spiller en enorm rolle i opretholdelsen af samfundet; politiet tager sig af den resterende oprørsånd med rå vold.

Bryder vi denne barriere, da er der ikke længere nogen vej tilbage til gårsdagens trykkende samfundsfred. Et sådant oprør er et spring ind i det ukendte, ind i den potentielle frihed, som vi ikke kan gøre os noget begreb om i vores nuværende tilstand. I dag er det vigtigste spørgsmål: Er du klar til den ukendte frihed? ♦

oa

»Solidaritet er et våben!«

Kort nyt om repression og samfundets krig mod sine udstødte.

Herskerne får aldrig vores respekt

Torsdag den 3. august blev en person dømt til ni måneders fængsel for at have deltaget i angreb mod politiet ved demonstrationen den 1. marts i år, på tiårsdagen for ungdomshusets rydning og destruktion. Denne dom er den første hvor den såkaldte 'respektpakke' er blevet taget i brug. Den gør det muligt at forhøje dommen med en tredjedel hvis offentligt ansatte er blevet angrebet i forbindelse med uroligheder.

Lad os nu slå det fast én gang for alle: Dette rådne samfund og dets usle støtter får aldrig vores respekt. Repressionen kan skræmme os, ja, men aldrig indgyde os andet end et endnu dybere had til autoriteterne. Respekt kan hverken købes eller bankes ind med knipler. Når først ideerne om frihed og retfærdighed har oplyst vore sind, og vi har valgt at transformere dem til handling, så er vi dette samfunds uforsonlige fjender. Kun ved at erobre tid og rum fra hierarkiernes og markedets dominans bliver friheden en konkret tilstand, og forsøger vi opnå det støder vi uværgeligt sammen med politiet, som evigt og altid vil forsvare herskerne mod undersåtterne.

Respekt har vi for de kammerater som den 1. marts valgte at angribe politiet, ligesom vi har det for alle andre rebeller som på sin egen måde, i ord og handling, alene eller i fællesskab, går til angreb på autoriteternes verden. Fangerne ud af fængslerne!

Lad hver en dom mod en rebel være brændstof til dit samfundshad. Lad vreden komme til udtryk på tusinde måder. Som det allerede er blevet sagt: Solidaritet er et våben!

§

Tiggerloven i brug

En kvinde med rumænsk statsborgerskab dømtes den 1. august til 20 dages fængsel og udvisning fra Danmark med indrejseforbud i 6 år, efter den nye lov om »utryghedsskabende tiggeri«. Ifølge anklageren er hun en »reel, umiddelbar og alvorlig trussel mod danske samfundsinteresser«, og det gav dommeren medhold i. Kvindens forbrydelse bestod i noget så grusomt

som at have forsøgt at få øjenkontakt med forbipasserende ved Nørreport station, hvor hun sad. Enhver kan forestille sig de sagesløse fodgængere i skræk og bæven.

Hvis de rige fører krig mod de fattige, så fører vi krig mod de rige! De har vist endnu ikke lært, hvad utryghed betyder.

§

Sverige: Kammerat i fængsel

I august 2014 afholdt den nazistiske gruppe Svenskarnas Parti en manifestation i Limhamn, Malmö. Under moddemonstrationen blev antifascisterne angrebet af politiet som blandt andet red med heste ind i folkemængden.

Flere personer blev anholdt og ti blev senere dømt for voldsomt opløb. De fleste har allerede afsonet sine straffe, men en af de dømte valgte at lade være med at samarbejde med retsvæsenet, og mødte ikke op til afsoning. I begyndelsen af juli i år blev kammeraten desværre anholdt ved en rutinekontrol, og afsoner nu en fire måneder lang fængselsstraf.

Ved at deltage i retssalens spil og ved at afsone sin straf frivilligt legitimerer man domstolens og fængslernes

eksistens, men at vælge at holde sig væk er ikke en let beslutning, og er ikke muligt for alle. Derfor glæder det os så meget desto mere at høre om en kammerat som valgte at gå sin egen vej og holde sig skjult for loven så længe det gik, og så meget desto mere vrede føler vi over at personen nu sidder indesparret.

Ønsker du at støtte kammeraten økonomisk kan du sætte penge ind på:

IBAN: SE36 8000 0831 3953 4095 1580
BIC: SWEDSESS
Solidaritetsforeningen

Mærk overførslen »ftp«.

Breve kan sendes via nedenstående adresse. Mærk kuverten »ftp«, så bliver posten videreførdet til den fængslede kammerat.

Længslen efter frihed er stærkere end noget fængsel!

ABC Malmö
Poststugan 286
211 65 Malmö
Sverige

Læs mere her: gatorna.info

§

Aachen: Skriv til Lisa

Anarkisten Lisa blev d. 7. juni i år idømt 7½ års fængsel for et bankrøveri i den tyske by Aachen i 2014 (se *Orkanen* nr. 2). En anden kammerat blev frikendt i samme sag. En tredje blev frikendt for et røveri i samme by i 2013, men anklagemyndigheden ankede dommen, og sagen bliver måske taget op igen. Lisa er fængslet i Köln, og har offentliggjort sin adresse så kammerater kan skrive til hende. Vi bringer her et uddrag af et offentligt brev skrevet af hende efter dommen.

»Netop fordi jeg ved præcis hvordan retten fungerer og kender statens forfølgelsesmani, og fordi domstolen, anklagerne, panserne og pressen behøvede syndebukke i denne sag, er jeg meget vred. Vred på denne elendige og fuldstændigt ulige verden, hvori de magtfuldes love påtvinges os. Vred på det afstraffelses-, undertrykkelses- og

indespærringssystem som rammer dem som ikke passer ind. Vred over al den manipulation, den farce og de løgne som nærer den offentlige mening... og selvfølgelig vred over så mange andre ting.

Det har ramt mig denne gang, men en anden gang vil det ramme andre, måske til og med os alle, især de som følger sin vej med værdighed og styrke. Men vi vil ikke lade staten og dens tilhængere kue os.

Fængslet er aldrig ensbetydende med en afslutning; de skærpede forhold presser os til at fortsætte med at forsvare det liv og de værdier som vi i endnu højere grad står for.

Kampen fortsætter, både herinde og derude, indtil alle fængsler falder og alle former for herredømme og autoritet er ødelagt.«

Lisa taler engelsk, spansk, tysk og italiensk, og vil med glæde modtage breve:

Lisa
Buchnummer: 2893/16/7
Justizvollzugsanstalt (JVA) Köln
Rochusstrasse 350
50827 Köln
Tyskland

Læs mere her: solidariteit.noblogs.org

§

Repression i Belgien

Bruxelles, 1. august – I sagen mod tolv anarkister og anti-autoritære i Belgien, som vi omtalte i *Orkanen* nr. 2, er alle anklager om terrorisme frafaldet. Sigelsen er ændret til kriminel sammensværgelse. Tre personer er anklaget for at være ledere for denne sammensværgelse. Et par andre anklager er også fjernet på grund af manglende beviser. De enkelte kammerater er dog endnu anklaget for en lang række større og mindre forbrydelser, såsom vandalisme, angreb på politiet, forsøg på ildspåsættelse og meget andet.

Den oprørske kamp mod herredømmets verden kender ingen grænser!

Læs mere her: lalime.noblogs.org

Springet ud i det ukendte

Alt for ofte sidder vi fast i de vanlige rutiner og gentagelser. Ikke blot i det som med en domsafsigelses tyngde kaldes for *hverdagen*, hver dag, hvor vi døsig bevæger os fra skolen til arbejdet til supermarkedet og så videre. Alt dette uden at lade os påvirke af den uendelige strøm af katastrofer og uret som ved sin blotte mængde drukner muligheden for at placere et ansvar, et sted at rette sin vrede hen. Magtesløshed må om noget være det kendetegnende ved vor tid. I takt med den konstant stigende strøm af information, varer og mennesker degraderes vores evne til at samle trådene og drage konklusioner som kan danne grundlaget for handlinger. Resultatet er den lammende tilstand som herskerne kalder fred; *deres* fred til at udnytte og plyndre.

Nej, ikke blot i hverdagen, men også i de øjeblikke hvor magtesløsheden fordufter i et kort øjeblik, i oprøret, har vi en tendens til at følge visse forudsigelige baner. Initiativet er næsten udelukkende på vores modstanderes side. Vi befinder os alt for ofte dér, hvor vi forventes at være. Vi reagerer mod et specifikt element af herredømmet, vi er i demonstrationer foran fængsler, parlamenter, topmøder... Vi har ikke givet op, men vi løber altid efter den ene eller den anden uhyrlighed. Selv i angrebet på det bestående er det som oftest forudsigelige mål der udvælges. Voldsomme gadeoptøjer ved et topmøde kan forudses og behandles med administrativ effektivitet. Situationen kommer ud af kontrol for et kort øjeblik, ja, men siden vender alt tilbage til det normale. Vi er få, og det får mange til at

konkludere at vi også er svage. Vi forblænder os selv når vi tæller geledderne og må erkende herskernes overmægtighed. Alt i dette samfund handler om kvantitet for at dække over en simpel og banal sandhed som det ikke går at komme uden om: ethvert individ kan, i dette øjeblik, beslutte sig for at kaste grus i maskineriet. Det er dette faktum som skræmmer herskerne mere end noget andet.

Det kræver ikke mængder af mennesker; det kan gøres alene eller i små grupper. Det kræver ikke storstilet planlægning; med simple midler og en legesyg fantasi kommer man langt. Tilføjer man siden lidt timing og en smule held...

Det uventede kan være det element som vender situationen til vores fordel. At være dér hvor man ikke er ventet; at gøre dét som ingen havde regnet med. Her betyder antal kun lidt i forhold til viljestyrke og ideer. For at bryde ud af det forudsigeliges rammer må vi vove at stille os selv nogle nye spørgsmål som kræver nye svar. Vi er nødt til at kigge nye og uvante steder hen, og med et andet blik. Sindet beskæftiger sig kun med det som øjnene ser – men blikket søger også kun det som tanken allerede er bevidst om.

Er det virkelig nødvendigt at være mange? Hvis vi accepterer det vilkår at vi er få, hvad kan nogle beslutsomme kammerater da opnå på trods af det? Er det nødvendigt at befinde sig midt i stormen når der opstår gadeoptøjer og lignende anspændte situationer? Hvor kunne vi ellers være? Hvad kunne vi ellers gøre, som potentielt kunne få situationen rigtigt ud af kontrol? Hvad

nu hvis vi i et sådant øjeblik, i stedet for at vende os mod politiet, vender os mod alt det som gør politiet i stand til at operere? Hvad kan vi gøre for at umuliggøre en tilbagevenden til normaliteten?

Autoriteternes verden fungerer ikke uden den konstante og uhindrede strøm af energi, information og mennesker. Dette netværk, kontrollens blodårer, kan ikke overvåges overalt og hele tiden. I stedet for at anse sammenstødet med autoriteternes verden som en konfrontation mellem to hæere, bør vi måske se os selv som sabotører i fjendtligt territorium. Og i fjendtligt territorium bør alting ophøre med at fungere...

Det er ikke særligt vovet at påstå at visse situationer opstår igen og igen. Vi kan ikke forudsige tidspunktet, men vi kan være sikre på at de finder sted. For eksempel eksploderer vreden i samfundet nu og da i optøjer og kampe med politiet. Den umiddelbare reaktion er at deltage så vidt som muligt, men vi

må også erkende at muligheden for at påvirke situationen her er minimal.

Hvis nogle få kammerater beslutter sig for at overveje hvad de skal gøre og hvor de skal gå hen næste gang de udnyttedes vrede koger over, kan de med en smule forberedelse forstærke muligheden for at bringe en midlertidigt u håndterlig situation ud af kontrol.

Søger vi efter friheden i autoriteternes kontroltab, da må et af vores mål være at skabe og forlænge ukontrollerbare situationer, indtil det punkt hvor en tilbagevenden til normaliteten ikke længere er mulig. Dette spring ud i det ukendte kræver både mod og fantasi samt evnen til at værdsætte og benytte sig af det uventede. Det er ikke blot en strategisk overvejelse, men også en måde at forholde sig til livet på. Når man bryder med alle forventninger og lader sine handlinger følge sit individuelle kompas kan man endelig forstå at friheden er netop dette; at komme til sig selv. ♦

hop

Staten og pacifismen

Det forekommer mig nærliggende, at pacifisme har særligt gunstige forhold i en stat, hvor autoritetstroen er massiv. Det er et sted, hvor kontrol forveksles med tryghed, og hvor der hersker en nærmest religiøs tro på, at alle statens love, regulationer, direktiver, forordninger, bekendtgørelser osv. er sat i verden som et værn mod det som måtte true eller helt gøre en ende på vores levevis. Det handler om beskyttelse mod disse ødelæggende elementer, hvoraf et af disse elementer er os selv. Det er menneskene indenfor statens grænser, der har skabt, indført og nu håndhæver disse 'beskyttelsesmekanismer'.

Ifølge denne autoritetslogik smider du dig selv i fængsel, når du bryder loven. Du tvangsfjerner dit eget barn, hvis staten bestemmer at du er en utilstrækkelig forælder/værge. Du slår dig selv ihjel, hvis du bliver skudt af panserne. Du sulter dig selv, hvis du ikke har råd til mad; forgifter dig selv, når grundvandet er kontamineret. Denne logik foreskriver, at vi alle udgør staten, er skyld i dens funktioner og styrer dens udfoldelser og luner. Vi udgør staten i den forstand, at der er en manglende vilje og handling mod dens eksistens, og vi udgør den ikke mindst gennem en reproduktion og styrkelse af den. Når vi taler om medskyldighed i forhold til antiautoritære oprør, gør det samme sig gældende i forhold til autoriteterne.

Det er uomtvisteligt, at pacifismen er et hjertebarn af staten, og denne udtalte forkærlighed for menneskelig passivitet er ikke overraskende. Aktivitet, ekstase, impulsivitet, passion, vildskab, autonomi osv. er trusler mod statens eksistens og magtgreb, fordi menneskelige dispositioner som disse i større eller mindre grad berører statens kontrol og funktionsdygtighed. Af denne grund vil staten gøre, hvad den kan for at intensivere pacifismen, og samtidig minimere enhver form for

'ukontrollabel' tilbøjelighed.

Staten arbejder kontinuerligt på at udbrede pacifismen. Eksempelvis er det stort set umuligt *ikke* at blive holdt juridisk ansvarlig, hvis vold udøves. Dette faktum hænger selvfølgelig sammen med at statens voldsmonopol ikke betegnes som værende 'rigtig' vold, hvilket på den måde foreviger ideen om vold som en uhyrlighed i autoritetstroens navn. De siger, at ikke-statsbaseret vold er fy-fy; *længere er den ikke*, men de er fulde af lort. De siger, at statsbaseret vold slet ikke findes, og igen er de fulde af lort.

Der ligger en ekspansiv kreativitet i fænomenet vold, som staten konstant modellerer og udvikler på. Der er ikke kun fysisk vold, men også psykisk vold. Der er milde og grove former for vold. Der er forsøget på vold, og der er truslen om vold. Der er vold i et skub, et spyt, en løftet pegefing, et råb, eller en fuckfinger. Skridtet er taget videre, så der nu også tales om vold mod den evigt døde, materielle verden: man er nu voldelig, hvis man tænder bål indeni en tom politibil, vælter en skraldespand omkuld, eller ridser sine initialer på et af klasseværelsets skriveborde på uddannelsesinstitutionen.

Hvis du bevidner, udsættes for, eller lader nogen form for vold komme dig for øre, skal magthaverne kontaktes. Der må anmeldes, afhøres, efterforskes, protokolføres, sigtes, tiltales, dømmes, og straffes... uanset rækkefølge. Der må på alle måder afvæbnes, hvilket i øvrigt falder fint i hak med pacifismen selv. Du afvæbnes i din kontakt til myndighederne, og i deres håndtering af dig og den statsbaserede såvel som den individuelle vold. Du er passiv.

En ting er, at staten opfordrer til pacifisme og tillader samfundets individer at omfavne den. Det er i sig selv mistænkeligt. At mange vælger at hellige sig pacifismen virker ørkesløst forvirrende, hvis ideen er at stille sig kritisk overfor vold. Vi lever i en verden,

hvor vi oplever en sådan grad af vold mod egen person, at vi efterlades med en ufravigelig pligt til at ikke bare udholde, efterkomme, holde vores kæft og holde os i ro. Der må og skal ske noget andet, og det kan ikke være anderledes. Vi er antiautoritære, ikke pacifister. *Enough said.*

Pacifismen og privilegierne

Hvis du ikke mærker statsvolden på egen krop, så er der enten andre der tager piskene for dig, eller også er du den, der leverer piskene, eller begge dele. Når man tænker på, hvor Danmark er placeret i den hierarkiske verdensorden, virker det sidstnævnte på ingen måde fjernliggende. At tabuisere eller på anden måde omgå dette, er at indtage en privilegeret position, der åbenbart kan betale sig i den verden vi lever i her, imens andre individer med livet som indsats kæmper mod disse autoriteters eksistens og overherredømme.

I Danmark er vi privilegeret i en sådan grad, at vi menigfolk ikke skal kæmpe for vores forbrugsvaner, besiddelser, såkaldte rettigheder *et cetera*; det har vi statsmagten til. Vi skal ikke kæmpe for vores ret til i fællesskab, som nation, at undertrykke store dele af verden i forening med alle vores velblæede, hvide venner. Vi raver til os med arme og ben, efterlader om muligt hele regioner i ruiner, og lever i ubegribelig luksus med herredømmets, dvs. vores beskytters, pistol stukket ned i halsen på enhver, der måtte 'true' denne vor paradisiske levevis; fingeren er altid placeret på aftrækkeren.

På samme tid indtager vi en position med voldens blakkede ry friskt i erindringen, som staten ønsker det allermest. Det formuleres igen og igen fra herredømmets side, hvordan evnen, viljen, lystnen til at være voldelig må elimineres, hvilket bekræfter deres forherligelse af pacifismen, men også udrydder konkurrencen. Det er nemlig

én af de pestilenser, der virkelig må gnave i pacifismens rødder: den åbenlyse samhørighed mellem denne, og så staters konsekvensløse, autoritære voldelighed, der skal forestille sig at udgøre den såkaldte tryghed og opretholde samfundsordenen. Brug af magt, dvs. statsvolden, og pacifismen er to alen af ét stykke, hvilket er i skarp kontrast til pacifismens erklærede dogme om ikke-vold. Disse positioner må høre op. Lige nu.

Hvis du mærker statsvolden, og ikke modsætter dig, styrker du statsvolden gennem legitimitet. Det er sgu ikke sammenligneligt med skolegårdsmobberi, hvor staten begynder at kede sig og statsvolden ophører så snart folk ikke længere reagerer voldeligt på den. Den går ikke væk, fordi du vender ryggen til den. Den autoritære, uønskede form for vold vil altid søge at fastslå sin tilstedeværelse og overlegne position, uanset modstand. Når vi lever i en verden, hvor pacifisme er en dyd, imens vi maltraktes ovenfra af autoritære kræfter, skal vi mindst talt stille os kritisk an. Det sømmer sig fandeme ikke for mig at løbe om hjørner med dig ved at skelne mellem 'vold' og 'selforsvar', eller ved at nuancere voldsmetoder i det hele taget. Vold med stort V mod autoriteter er ønskværdigt og nødvendigt i alle dets meninger og forgreninger.

Helt principelt er det nonsens at opfatte sig selv som pacifist. Vold – den autoritære slags i særdeleshed – er et omfattende aspekt i vores hverdag, som hver og én af os dagligt reproducerer under de nuværende samfundsforhold. Under denne orden må selv de allermest antiautoritære af os erkende vores funktion som bidragsydere til systematiske vold, der manifesterer sig i vores absolutte nærhed, såvel som helt ude i vores voldsramte antipoder. Derfor er det nødvendigt, at vi kontinuerligt kæmper for et ophør af denne samfundsorden. I dag, i morgen, altid. ♦ *pace*

Anonymitet

Egentlig er anonymiteten en sørgelig tilstand at befinde sig i. Ikke mindst for en fjende af staten, og dermed af det samfund, som behøver eksistensen af en anonym masse. Anonymiteten er altid overfladisk, en indholdsløs identitet, som man iklæder sig som en tøjstil; den kan i sagens natur ikke være andet. Ikke desto mindre kommer man ikke uden om den. Dette blad udgives anonymt. Men jeg er på det rene med, at anonymiteten er noget som påtvinges mig af magthaverne, fordi jeg ønsker at blive af med dem. Den er ikke noget som jeg ønsker eller som har en værdi i sig selv, som der ellers fra flere forskellige hold har været en tendens til at anse. Anonymiteten er egentlig en hindring for det jeg vil nå frem til: den højeste mulige grad af overensstemmelse mellem behov og indsats, tanke og handling, for den befinder sig altid som et lag imellem mig og mine handlinger.

Jeg bruger anonymiteten som et redskab for at bevare og forsvare en delvis frihed, samtidigt som jeg stræber efter at opnå en tilstand uden autoritet og tvang hvor jeg altså helt enkelt kan være mig selv. Det skaber selvfølgelig et paradoks, for i denne 'væren-mig-selv' ønsker jeg jo netop ikke at være del af en anonym masse, men derimod at skabe en sammenhæng i mit liv, med mig selv som centrum og ansvarlig for mine handlinger; et liv som ikke hakkes i småstumper af den samfundsorden

som inddeler livet i sfærer med forskellige grader af tvang og underkastelse – skolen, arbejdet, fængslet, fritiden, parforholdet – hvor det aldrig er muligt at opnå nogen helhed uden oprør, som altså engang imellem kræver anonymitet.

Derfor er der en konstant spænding mellem min stræben efter helhed, og behovet for anonymitet. Jeg mener, at vi så vidt muligt bør undgå anonymiteten, til fordel for at tilnærme os et liv uden begrænsninger. Jeg har mødt mennesker, rebeller, hvis højeste prioritet lader til at være anonymitet. Falskt navn, fortæller intet om sig selv, taler ikke om nogen andre på en måde som gør det muligt at genkende dem. Overfor deres kammerater, vel at mærke. De selv samme mennesker har selvfølgelig bankkonto, pas, køber ting på internettet. Hvad siger denne form for anonymitet egentlig om vores afstumpede forhold til hinanden? Ja, man behøver disse ting for at leve i dette samfund, men det er ikke denne tvang som er den egentlige årsag. Nej, vi stoler mere på de umenneskelige og ansigtsløse institutioner som vi er underkastede, end vi stoler på vores intuition og menneskeforståelse. Ikke så mærkeligt da, at de som ønsker at angribe samfundet føler sig ensomme; de er ikke engang i stand til at genkende deres kammerater. For dem er anonymitet blevet et mål i sig selv, og det leder kun til en dybere og dybere

isolation. Det er ikke os, men herredømmet, som vinder på denne isolation.

Anonymiteten er blot en maske, den er ikke et udtryk for mine drømme, og ligesom en maske dækker den ingenting hvis den anvendes hele tiden. At konstant sløre sig bag anonymitet, både når det er nødvendigt og når det ikke er det, er blot en sørgelig måde at møde livet på, og hjælper bestemt ikke mod repressionen, som kun rammer så meget desto hårdere den dag hvor vi har isoleret os fuldstændigt fra hinanden. For at nedbryde isolationen solidariserer vi os på trods af afstandene med internationale rebeller, men virkelig kraftig solidaritet kan i bund og grund kun bygge på mellem menneskelige relationer og en udviklet forståelse for menneskerne i vores nærhed. Desto mindre vi kender til hinanden, desto mindre årsag har vi til at bryde os om hinanden. Dybe forhold, ansigt til ansigt, kan – på trods af behovet for international kommunikation – ikke erstattes af anonyme tekster på internettet og bekendtskaber som er sløret bag tusind masker og forstillinger.

Det jeg ønsker, er en verden hvor ethvert forsøg på at herske over andre bliver knust af oprørske individer, som engang imellem nødvendigvis må anvende anonymiteten. Det jeg ikke ønsker er en verden hvor anonymiteten er den fremherskende måde at imødegaa andre mennesker på, og en sådan verden

bygger anarkisterne i deres bevægelser og paranoide små klikker med det de kalder 'sikkerhedskultur'. Det er derfor jeg skriver dette.

Skjul din identitet når det behøves, men resten af tiden: giv fuldt los som den du er og vær stolt over dine ideer. Hvis ikke vi er i stand til det, har vi allerede kastet os i støvet for herskerne. ♦

Anonym

Ja eller nej?

»... man må ikke leve blot fordi man ikke er død, det er et bedrag. Man skal leve som en stjerne og lyse.« • Jón Kalman Stefánsson, Menneskets hjerte

Er livet ikke andet end en famlen efter noget at holde fast i? Man klynger sig til noget, bare et eller andet, som giver et skin af at modstå tidens ubarmhjertige strøm, hvori man flyder som en korkprop på et oprørt hav. Livets dage passerer forbi i en ubeslutsomhed som balancerer mellem udmattelse og mangel på passion. Vi holder ud, det er den eneste mulighed som holder kaosset på afstand. Vi lever, uden viljekraft nok til at sige ja eller nej til underkastelsen. I ubeslutsomheden føler vi os sikre; der skal nok være nogen som tager beslutningerne for os, og i bytte for vores ubeslutsomhed får vi en bedragerisk sikkerhed og forudsigelighed. Ved vores

ubeslutsomhed klammer vi os på paradoksalt vis til livet, og dog er der ingen som tvinger os til at leve. Med denne enorme frihed, hvorfor da famle efter sikkerheden? Vi kunne vælge at sige nej til alle herskere. Vi kunne vælge oprøret, og lade livet være en viljehandling.

Den frihed som dette samfund tilbyder os frem for alle andre, er muligheden for at leve uden at skabe en forbindelse mellem vores drømme, ideer og handlinger. Over for sådanne overvejelser er vi lykkeligt ansvarsløse. Vi kan snakke om hvad vi vil, det koster ikke noget. Så længe vi dydigt fastholder at snak ikke er det samme som handling, bliver vi ikke alene tolereret af

magthaverne, men til og med opmuntret, fordi sniksnak legitimerer det demokratiske herredømme. Staten, som forsvarer den hierarkiske orden, har kappet båndet mellem vores ideer og vores evne til at føre dem ud i livet, og placeret sig selv som uomgængeligt mellemlid. Vil du ændre noget må du gå politikens vej; vil du have noget må du sælge dit liv for penge. Heri ligger dens styrke, men denne styrke er et bedrag som enhver kan opløse ved at skride til selvstændig handling. Nægter man at bytte sin evne til handling ud med statsdelegeret ansvarsløshed, er der ingen vej uden om et sammenstød med autoriteternes verden. Den som vælger at hævde sig selv og sin vilje til at leve

over alle autoriteters – demokratiske som enevældige – påbud og krav, må ødelægge dem eller selv gå under.

Valget står i dag mellem sikkerheden – at leve blot fordi man ikke er død – og at tage sit liv i sine egne hænder, og dermed al den usikkerhed som følger af dette valg.

Det handler om at vælge; at holde op med at bevæge sig omkring i en død; at sige ja eller nej. Siger man nej kaster man sig ud i oprørets usikre storm, og der kan man leve fordi man vil det – man kan leve som en stjerne og lyse. ♦

en

Læserbreve | Correspondence

Denne rubrik er åben for diskussion, kritik og kommentarer. | This section is open for discussion, criticism and comments.

Ideology as authority

Recently I listened to a discussion between some of my comrades concerning anarchist violence, but more specifically about what might be called, with a military term, "collateral damage". I'm picking it up here, because I believe that some very problematic assumptions were raised, and I want to, at least for myself, clarify a few things. The discussion took its start in the case of the Marfin bank in Athens, where three bank workers died in a fire set during the general strike of 2010. The question discussed was whether deaths like these are an acceptable side-effect of the struggle against the existent. The part who believed that such is the case, argued that bank workers are

responsible for their choices; by profession, they are actively upholding class society, and are therefore legitimate targets.

The first problem here is that obviously *no-one* is innocent when it comes down to the question of who is responsible for keeping society running. Anyone can choose to rebel, but doesn't do it, there is no way around it. Is the bank worker more responsible than the factory worker (this poor unknown figure being abused in every discussion)? On a general level, I don't think so. Everyone carries their *individual* responsibility, but that's another question.

The second problem is the idea of certain groups of people being targets,

legitimate or not. Clearly in the Marfin bank case, those bank workers were not targets. Their deaths were simply the result of actions taken in carelessness. The only way to defend their deaths is by afterward characterizing them collateral damage. But in order to speak of human collateral damage, you need to put something above the individual, you need an authority. In this case, it is anarchist ideology that is the master under which you must submit, and such an ideological master might very well be the worst. The responsibility can be put nowhere, and the only certain thing is that someone else is always more pure and correct than you, giving them the right to judge and persecute.

Certainly, for anarchists, human life

doesn't have an inherent value in itself, as an abstract holy thing. Only the actual living individual is of concern for us. But that doesn't mean that we should go carelessly around the question of violence. Anarchist violence must always be specific and aimed precisely, in correspondence with the ideas of the individual comrade who carries it out. Violence performed or defended under the banner of ideology is nothing but authoritarian. Anarchism should mean destroying all the abstract collectivist and ideological excuses that fuel the massacres and horrors of modern society, and bringing the responsibility to the unique individual. ♦

S.

Bidrag til »Orkanen«

Vi modtager: Artikler (en A4 side, ca. 5000 anslag), læserbreve (en halv A4 side, ca. 2500 anslag), billeder, tegninger, digte o.a. Send per e-mail. Vi accepterer tekster på dansk og engelsk.
Næste nummer: Den 2. september
Deadline: Den 28. august
Kontakt: orkanen@riseup.net

Oplag: 2. oplag. Samlet oplag: 200
Gamle numre: orkanen.noblogs.org
Donationer: Du kan donere penge til bladet i Bogcaféen Halmtorvet. Husk at sige, at pengene er til »Orkanen«.
Bogcaféen Halmtorvet er ikke ansvarlig for udgivelsen af »Orkanen«.

Contribute to "Orkanen"

We receive: Articles (one A4 page, about 5000 keystrokes), letters (a half A4 page, 2500 keystrokes), images, poems, etc. Send by e-mail. We accept texts in Danish and English.
Next issue: 2nd of September
Deadline: 28th of August
Contact: orkanen@riseup.net

Circulation: 2nd print. Total circulation: 200
Old issues: orkanen.noblogs.org
Donations: You can give money to the newspaper in Bogcaféen Halmtorvet. Remember to say that the money is for "Orkanen".
Bogcaféen Halmtorvet is not responsible for publishing "Orkanen".